

HUGO

Utekal som za autom, ale so svojimi krátkymi nohami som mal zhruba rovnakú šancu dobehnúť ho, ako chytiť Perditu. Aj keď... autá nedokázali preliezať ploty, takže možno bola nádej tentoraz trochu väčšia.

Tak či onak, kým som sa dostal k domu, auto s mojou rodinou bolo preč. Odišli za trajektom, Francúzskom a zámkom a mňa nechali tu.

Samého.

Usúdil som, že takto sa jednoducho veci nemali odohrať. Už od čias, keď som bol drobné neposedné šteniatko, som trávil čas s ľuďmi. Najprv som mal svojich súrodencov, mamu a mamičných ľudí. Zakrátko sa objavili Daisy, Oliver a Bella spolu s malým Jayom v kočiku. Vzali ma domov na Maple Drive a ja som vedel, že už nikdy nebudem sám. No, možno bývam sám zopár hodín, keď sa všetci vyberú von, ale príležitostná hodinka, keď si môžem podriať, popravde nie je v dome s toľkými ľuďmi vôbec nepríjemná. Väčšinu času je pri mne niekto, kto ma poškrabká za ušami, pošúcha mi bruško alebo mi dosype jedlo do misky.

Ale teraz veru nie. Všetko pobalili – dokonca aj tú parádne voňajúcu škatuľu – a vzali to so sebou. Znamenalo to, že sa nevrátia – určite nie hneď. Bolo to rovnaké, ako keď sme išli kempovať (v ten týždeň ma nedokázal zahriať ani môj huňatý

psí pelech a Jay v ňom musel spať so mnou) alebo keď sme chodievali k moru na návštevu starkého a starkej. *Chceli* ma zobrať so sebou, tým som si bol istý. No ako im mohlo uniknúť, že v aute nie som?

Ako ma mohli opustiť?

Mňa! Huga! Svoje milované domáce zvieratko!

Sadol som si vedľa kríka na konci našej príjazdovej cestičky a poriadne som sa ľutoval. Bola mi zima, cítil som sa osamelo a chýbal mi Jay. Teraz by som privítal dokonca aj spoločnosť dvojčiat.

V tej chvíli mi zaškŕkalo v bruchu a ja som si uvedomil, že situácia je ešte strašnejšia, ako som si pôvodne myslel.

Nielenže som bol sám, ale bol som aj *hladný*. A keďže som tu vôbec nemal byť, Daisy s Oliverom mi nenechali nijaké jedlo!

Vyskočil som na rovné labky a prebehol som po príjazdovej ceste. Vyhopkal som po troch schodíkoch k predným dverám, škriabal som na ne a kňučal. Napriek všetkému som dúfal, že Daisy možno znovu zabudla zamknúť a pod labkami sa mi otvorí.

Také šťastie som však nemal.

Zadné dvere by možno stáli za pokus... Uháňal som okolo domu, ale zadné dvere z pevného dreva sa ani nepohli. Dvere na terasu boli takisto poriadne zatvorené, a keby som aj zazrel otvorené okno, tak vysoko by som nevyskočil.

Dom mi pripomínal pevnosť – tú veľkú drevenú, s ktorou sa Jay občas hrával vo svojej izbe. (Ja som mal zvyčajne úlohu vznešeného a príťažlivého tátoša. Nebol som si istý, čo je tátoš, ale vznešenosť a príťažlivosť sa ku mne hodili.)

Sadol som si na zadný schodík a pozeral som na záhradu. Keby som dokázal vyliezť po rebríku, mohol by som zostať v domčeku na strome. Už som to párkrát skúšal, keď sa tam skryla Perdita, ale veľmi sa mi nedarilo.

Počkať. Perdita.

Za všetko môže ona. Keby neslédila a nesnažila sa dostať do parádne voňajúcej škatule, zostal by som pekne v aute. *Jednoznačne* za všetko môže Perdita.

Takže Perdita to musí aj napraviť. Alebo mi aspoň zohnať nejaké jedlo.

Bol som presvedčený, že Daisy, Oliver aj ostatní sa čoskoro vrátia. Keď si všimnú, že s nimi nie som, budú sa ponáhľať naspäť, aby ma pohľadali. Veď sme predsa rodina a to sa v rodine robí. Nenechali by ma na Vianoce samého. Zakrátko sú tu a hádam mi prinesú ďalšie dobrôtky, aby mi všetko vynahradili. Ako keď mi minulé Vianoce dali pančuchu plnú žuvacích pochúťok. Jasný, určite sa vrátia.

Musím byť trpezlivý. A nájsť si niečo pod zub, aby som medzitým vydržal.

Precupkal som okolo domu späť na ulicu a trochu som sa pritom v zimnom vzduchu triasol. V takýchto chvíľach som takmer súhlasil, že Daisy vedela, čo robí, keď mi kúpila ten tartanový kabátik. Oliver sa však smial, preto ho zo skrine s kabátmi vyťahovala iba vtedy, keď sa nepozeral.

Na druhej strane cesty stál dom číslo dvanásť, kde bývala moja chlpatá nepriateľka. Ešte som tam nikdy nebol, ale vďaka predchádzajúcim stretnutiam s Perditou som o ňom čo-to vedel. Raz sa napríklad vychvaľovala, že má vzadu špeciálne dvierka, kadiaľ môže chodiť tam a späť, koľko sa jej zapáči. Nemusela vyčkávať, kým ju vpustia dnu ani kým ju vypustia, keď si potrebovala nájsť pekný kúsok hliny a postarať sa o svoje záležitosti. Takisto nemusela čakať, či ju jej človek vezme na prechádzku alebo jej prikáže, aby zostala vnútri.

Mačky mali slobodu, o akej psy mohli len snívať. Aj tak som si však myslel, že so svojimi ľuďmi nemajú také puto ako my. Kto by chcel zviera, ktoré ho vlastne vôbec nepotrebuje?

Zvyčajne ma rozčuľovalo, že Perdita sa môže premávať kade-tade, dokonca aj po *mojej* záhrade. Dnes som to však plánoval využiť vo svoj prospech a prejsť cez jej malé dvierka. Nebol som oveľa väčší ako ona, a ak sa posnažím, určite sa cez ne pretisnem. A keď sa dostanem dnu...

Mačacie jedlo sa od psieho predsa veľmi líšiť nemôže, no nie?

Sophie Pembroke
Hugo a Vianoce pod psa

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie
Zodpovedná redaktorka Ivana Černáková
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z anglického originálu *Claude's Christmas Adventure*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Publishers Ltd.
v Londýne, 2016, preložila Jana Kyselová.
Jazyková redakcia Zuzana Trstenská
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Návrh obálky Head Design
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA